

Rob Bron

Als we denken aan de Nederlanders in de Koningsklasse komen we al gauw terecht bij het trio Wil Hartog, Jack Middelburg en Boet van Dulmen. Eind jaren '70 en begin jaren '80 slaagden zij er in zich bij de besten van de wereld te scharen in deze klasse. Een aantal jaren daarvoor was het echter een andere Nederlander, Rob Bron, die zich in 1971 naar een derde plaats wist te rijden in de eindstand voor het wereldkampioenschap 500cc en daarmee is hij nog altijd de best geklasseerde Nederlander ooit in een eindstand binnen deze categorie.

Gedurende het seizoen 1971 is er slechts één coureur die de beschikking heeft over absoluut fabrieks-materiaal. Dat is Giacomo Agostini die dat jaar andermaal mag rijden op de Italiaanse raspaardjes van MV Agusta in de twee zwaardere klassen.

De rest van het veld bestaat uit coureurs met hun eigen productie-racers van verschillende makelij, voornamelijk van de merken Kawasaki, Suzuki, Yamaha, Seeley en Matchless. Ook Rob Bron behoort tot deze laatste club rijders en hij verschijnt dat jaar aan de start met een Suzuki TR500.

Voor aanvang van het seizoen staat min of meer al vast dat Agostini zijn zesde titel op rij in deze klasse in 1971 zal pakken, maar aangezien de rest van het veld over vrij gelijkwaardige machines beschikt, belooft het nog een spannend seizoen te worden als het aankomt op de verdeling van de overige ereplaatsen.

Het is dat jaar inderdaad Agostini die vrij gemakkelijk de eerste acht GP's op rij op zijn naam weet te schrijven, waarmee hij al vroeg in het seizoen de titel heeft zeker gesteld. Achter de Italiaan ontstaat gedurende datzelfde seizoen daadwerkelijk een mooie strijd om de overige twee ereplekken in de eindstand voor het kampioenschap.

Eén van de mannen in dit gevecht is Bron die dat jaar werkelijk een geweldig seizoen meemaakt. In 1970 is Bron niet verder gekomen dan slechts een 32e plaats in de eindrangschikking bij de 500cc's, maar in 1971 doet hij volop mee voor de podiumplaatsen. Zo pakt hij tijdens de tweede GP van het seizoen in West-Duitsland op het circuit van Hockenheim een prachtige tweede plek en twee GP's later tijdens de Dutch TT in Assen is het opnieuw raak, want ook daar weet hij beslag te leggen op een tweede plaats.

In België belandt hij net buiten het podium met een vierde plek, terwijl hij in Oost-Duitsland achtste wordt. Even daarna is het echter opnieuw tweemaal raak. In Finland pakt hij namelijk een derde plek op het circuit van Imatra en tijdens de daaropvolgende GP in Ierland op het circuit van Dundrod (de Ulster GP) slaagt hij er in zijn derde tweede plaats van het seizoen te scoren.

Deze resultaten bij elkaar opgeteld blijken aan het eind van het seizoen uiteindelijk goed te zijn voor een indrukwekkende derde plaats in de eindstand voor het wereldkampioenschap bij de 500cc's; een prestatie die tot op de dag van vandaag nog niet is geëvenaard door een andere coureur van Nederlandse bodem. Naast Agostini heeft Bron dat seizoen ook net zijn meerdere moeten erkennen in de Nieuw-Zeelander Keith Turner die in 1971, tevens aan boord van een Suzuki, vice-wereldkampioen wordt. De Nederlander is dat jaar echter wel grote namen als Dave Simmonds en Jack Findlay voorgebleven die aan het eind van het seizoen, bij afwezigheid van de dan al tot wereldkampioen gekroonde Agostini (vanaf de GP van Italië vervangen door Alberto Pagani die ook één race met de MV Agusta op zijn naam schrijft na aanvankelijk in 1971 op een Linto te

Rob's deelname aan de WK was vrij kort , maar wat hij presteerde was heftig ! Hij is als enigste nederlander derde geworden in het WK 500cc .

Sommige motorcoureurs zijn na hun wegrace carrière overgestapt naar de autosport ,

zoals Surtees en Hailwood , maar Rob deed het net andersom ! Hij is begonnen met karten in 1959 en werd gelijk Nederlands kampioen in de 50cc klasse ! In de jaren daarna blijft hij goed rijden en wordt eerste of tweede in verschillende klassen . Dan , in 1964 besluit hij verder te gaan op twee wielen en doet mee met het Nederlands kampioenschap in de 50cc en de 250cc klasse . Dat jaar verloopt goed en hij wordt derde in de 50cc en vierde in de 250cc . Het jaar daarna zal Rob maar een race rijden in verband met het overlijden van zijn vader , maar in 1966 doet hij weer mee in de 50cc met een Royal Nord . Het jaar daarna zal hij in de 250cc tweede worden en in 1968 zelfs ongeslagen Nederlands kampioen worden in de 250cc en 350cc ! In 1970 begon het echte werk , het racen in de internationale GP's . Dit deed Rob met een Suzuki TR 500 luchtgekoelde tweecilinder , eigenlijk niet meer dan een opgevoerde straatfiets terwijl hij het moest opnemen tegen de onverslaanbare MV Agusta's en de grote kampioen Agostini . Dat eerste jaar wordt hij slechts 32e in de 500cc . Tijdens de TT in Assen wordt hij zesde , maar laat aan het publiek zien dat hij meer wil door de eerste ronde op kop te rijden . Op nationaal nivo wordt hij ongeslagen kampioen in de 500cc klasse . 1971 wordt zijn topjaar waarin hij het presteerd om derde te worden in het WK ! Rob rijdt nog steeds met dezelfde tweecilinder Suzuki maar is niet bang en gaat regelmatig het gevecht om de eerste plaats aan met de ongenaakbare Agostini , maar red het net niet om ook een GP te winnen . Op het circuit van Hockenheim behaald Rob voor het eerst de tweede plaats achter Agostini . De volgende race op Assen ook weer , maar dan op een bijzondere manier . Ditmaal zal Rob serieus in gevecht zijn met Agostini om de eerste plaats , en zal zelfs drie ronden lang op kop rijden ! Verder zal hij nog eens een tweede en derde plaats behalen waarmee hij derde wordt achter Agostini en Turner maar het verschil met Turner was maar 1 punt ! Ook dit jaar is Rob weer ongeslagen nationaal kampioen 500cc . 1972 begon weer goed met nog steeds de

oude Suzuki met een derde plaats in Frankrijk . Daarna in Opatija zal Rob zwaar crashen , maar een week later staat hij weer aan de start van de TT . Deze keer laat de motor hem in de steek en zal hij weer hard crashen waardoor het seizoen afgelopen is voor hem . In 1973 begint hij weer , maar nu in de 250cc en 350cc waarbij hij niet meer op het podium terecht komt . Daarnaast begint hij ook met zware 750cc machines te racen . Daarbij hoort natuurlijk ook de 200 miles race in Daytona en daar zal hij regelmatig heen gaan , samen met Hartog , van Dulmen en Ankone . Rob was de initiatiefnemer voor de georganiseerde supporters reizen naar Amerika , samen met Ron Govaerts van de Telegraaf , Moto 73 en Neckermann . Het droge commentaar van Rob hierover is ; "ik wou graag naar Daytona" . De snelle komba van Daytona beviel blijkbaar goed want Rob rijdt hier in 1978 de hoogste topsnelheid ooit gereden met 342 km/u ! Dit record staat nog steeds . In de GP racerij zal de naam van Rob Bron niet meer voorkomen , maar wel in de nationale racerij . Van 1973 tot en met 1985 wordt hij zelfs vier keer kampioen in de 350cc , 500cc en 750cc . 1985 is zijn laatste racejaar maar hij neemt afscheid als kampioen in de 350cc , waarbij hij alle races voor het kampioenschap wint !

Na zijn afscheid rijdt hij nog wel mee met de classic TT op Assen . De eerste twee keer op een geleende BSA Goldstar , daarna kocht hij zelf een Matchless G50 . Daarnaast begon hij zijn eigen motorzaak in Amsterdam waar alleen racemotoren en onderdelen te koop zijn.